

Subscription.

Inland: Rs. 50/- year
For Advertisement

Apply to:

The Manager,
'The Morning Star,'
182, First Cross Street
JAFFNA.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q / J / 104 / News / 89]

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 149 Jaffna, Friday.

4 AUGUST 1989

No. 30

RIGHTOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

News and Articles in
Tamil and English.
Please send them to

THE EDITOR,

'The Morning Star,'
182, First Cross Street,
JAFFNA.

Prof KIM Speaking at the DANIEL POOR Function.

Among those who brought greetings at the Daniel Poor 200th Birth anniversary celebrations on the 27th of June 1989 was Professor Kyung-Jae Kim of the Han-Shim University, Seoul, Korea. Prof. Kim said he was delighted to bring greetings from Dr. Sang Jung Park, General Secretary of the Christian Conference of Asia and also from fellow Christians in Korea. Prof. Kim said that his participation at this function was a symbol of the unity of the Church throughout the world. Diversities of language, cultures and nationalities really contributed to the unity of the Church as one body. Prof. Kim said that Jaffna was fortunate in receiving American missionaries about 70 years earlier than the arrival of American missionaries in Korea. He said he was impressed by what he had read of the breadth of vision, depth of commitment and the great energy with which Dr. Poor and his colleagues established Churches, the vast network of educational, medical and other institutions in fulfilling their mission. Dr. Poor was a man of vision and great dreams. He had the courage, patience and sacrificial love which is really the meaning of being a disciple of Christ. His life and work is truly an inspiration and challenge to this generation.

Mr. Balasubramaniam
A. G. A. Pooneryn
Speaking at the Opening
of the C. S. I.
Day Care Centre at
Pooneryn on 21-June
1989.

Dr. S. P. Appasamy.

We regret to record the death of Dr. S. P. Appasamy on the 17th of February this year at his home in Madras. Dr. Appasamy, it will be remembered was a Professor of English at the Jaffna College Undergraduate Department during the early fifties. He later joined the

staff of Madras Christian College. On his retirement, he served the Christian Literature Society, Madras as its English Editor for many years. At the time of his death, he was the Editor of the reputed English Weekly of Madras — The Guardian.

Dr. Appasamy during his stay in Jaffna also served as

Dedication of Navaly Parsonage.

A large gathering of the members of the Navaly Church were present in the Church lawn at Navaly on Tuesday the 25th of July at 4.00 p.m. for the dedication function of the new wing added to the Navaly Parsonage and the renovated parsonage itself. The Bishop the Rt. Rev. D. J. Ambalavamar led the dedication service assisted by the Rev. V. N. Tharmakulasingam, Pastor of the Church. Mrs. C. Jeyaratnam read the bible lesson. At the end of the service there was a public meeting when the parishioners bade farewell to the former Pastor the Rev. A. Jeyakumaran and welcomed the new Pastor the Rev. V. N. Tharmakulasingam. Mr. W. N. Thevakadacham and Mr. C. Jeyaratnam spoke on behalf of the members of the Church. Mr. Jeyaratnam also thanked all those who had generously contributed more than Rs. 120,000 towards the renovation and construction of the new wing of the Church. He said it was remarkable that despite all the hardships being faced by the people at this time the Church members rallied round to make this generous contribution.

the Editor of the Morning Star for a short period. His wife Salojini was a sister of the late Prof. Chandran Devanesan. We offer our condolences to the bereaved family.

ROBERT AMPALAPILLAI VAIRAMUTTU.

The death occurred of Mr. R. A. Vairamuttu at Navajeevanam, Paranthan, on Saturday, the 8th July 1989. He is a member of the Vairamuttu family of Tellippalai. After his wife's death under tragic circumstances in January 1988 Mr. Vairamuttu was declining in health and he sought accommodation in the Pilgrim's Rest at Navajeevanam in October 1988. He had spent the eight months quite peacefully. It was only a fortnight before his death his only son flew from Australia to look him up.

The funeral took place the next day, Sunday, the 9th at 10.30 a.m. in the presence of all the residents in the Campus and a few villagers in the neighbourhood. The funeral service was conducted by the Rev. S. Jeyanesan, C.S.I. Killinochchi assisted by the Rev. P. J. Sooriyakumar, also of the C.S.I. Shelomnagar.

Mr. Vairamuttu's two brothers predeceased him, Mr. S. V. Vairamuttu, (Teacher Jaffna College, Vaddukoddai & Union College, Tellippalai) and Mr. S. R. Vairamuttu (Postal Department). He leaves behind his only son, Suriyakumar, presently in Australia, sister Mrs. Sittampalam of "Shantha Villa" Tellippalai and Mr. C. P. Vairamuttu, 7, Kensington Gardens, Colombo-4.

Although Vairamuttu brothers excelled in sports the deceased, inspite of his arduous duties as Station Master, Railways, had taken keen interest in Self-defence Combat and had

conducted classes in Colombo and written a book on the subject prefaced by Sir Allan Rose, Q.C. the then Chief Justice of Ceylon.

In passing, the three-roomed Pilgrim's Rest at Navajeevanam is fulfilling the purpose as envisaged by its founder the late Rev. A. C. Thambyrajah, in that two elderly persons within the last two years have had their rest in the cottage prior to entering into eternal rest.

White House .. Continued.

In making such translations, Maddox advises Bush to go to Scripture. "I would like some sense that Mr. Bush struggles with the biblical mandates about the poor and the hungry and the widow and the orphan, that he struggles with the concepts of war and peace," Maddox said.

Skillen urges the President to "learn to call on others with whom he could pray, with whom he could get encouragement." Dugan suggests that Bush place an evangelical at the top level of his staff in the White House. In addition, Dugan advises Bush to continue with regular church worship. He said he was "always disappointed" that Reagan did not attend church.

Some evangelicals remain skeptical about how Bush's faith will be worked out but evangelist Graham said he is confident "it will have a great influence." Said Graham, "(Bush) desperately wants to see the moral values of this country restored and implemented, and when he says he wants to see a kinder, gentler nation, it means he wants to reach out to the people who feel discriminated against and the homeless and the poor."

from "CHRISTIANITY

TODAY."

கரும்புத்தோட்டங்களை எவ்வளவு
பாதுகாப்புப் படுத்தியும் இடை
யிடையே காட்டு வானை புகுத்து
அழிப்பதனால், இவ்வினக்கு எலிக்
கூட்டுக் தாபனத்திற்கு வருடம்
ஒன்றிற்கு குறைந்த பட்சம் 27
கோடி 10 இலட்சம் ரூபா நஷ்டம்
வர்ப்புகின்றனதென விவசாய உண
வுக் கூட்டுறவு அமைச்சர் திரு.
வலித் அத்துலத்தமுதலிக்குக் கூட்டுத்
தாபன வர்த்தக சங்க உத்தி
யோகத்தர்கள் அறிவித்துள்ளனர்.

தாரகை ஒளி:-

மேட்டிமைப் பார்வையும் அகந்தையின் மனமும்;
பயபக்தி யற்றோர் தீபமும் பாவம்.

— நிதிமொழிகள். 21 : 04

எங்கள் கருத்து

மீண்டும் பேச்சுவார்த்தையா?

இந்நாட்டின் இனப்பிரச்சனை நேற்று இன்று தோன்றியதல்ல. பல ஆண்டுகளாக இழுப்பதெனும் பிரச்சனைதான் இது. இப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கென்று நடத்தப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைகளோ பற்பல. அவற்றின் முடிவு? இன்னும் பிரச்சனை தீர்த்த பாடில்ல.

தமிழர்களுக்காகப் பேசிய - வாதாடிய தலைவர்கள் எங்கே? சிலர் அமரராகிவிட்டனர். சிலர் கொல்லப்பட்டனர். சமீபத்தில் கொல்லப்பட்ட தமிழ்த் தலைவர்களைக் கொன்றவர்கள். நம்மைச் சேர்த்தவர்களோ எனக் கூறப்படுகிறது. உண்மை இன்னும் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லையாம்! யார்? எவர்? எனக் கேட்பதில் இனி என்ன பயன்?

நமது தமிழ்ச்சமுதாயம், சீர்கெட்ட ஒரு நிலையை அடையுமென நாம் ஒருபோதும் எண்ணவில்லை. எங்கே நமது தமிழ் வீரம்? நாம் பெருமைப்பட்ட பண்பாடு எங்கே? நடந்ததை நினைத்தால், மன வேதனை தரும் இருதிக் கண்ணீர்தான் பீறிட்டுப் பாய்கிறது! உலகமே ஒரு காலத்தில் நம் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போரட்டத்தில் பெருமை கொண்டது. இப்பொழுது.....?

தமிழர்கள் தங்களைத் தாங்களே கொன்று குவிக்கட்டும். கூடிய விரைவில் வலுவிழந்து நிற்பார்கள். அப்பொழுது அவர்களை எளிதாக அடக்கி ஆளலாம், என்று கத்திரத்துடன் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் நமது சுதந்திரத்தைப் பறித்த நமது விரோதிகள். பேச்சு வார்த்தைகளினால் நாம் இறுவரை பெற்றது ஏமாற்றம்தான்! ஒரு புறம் பேச்சு வார்த்தையில் காலம்கழிய, மறுபுறம் தமிழர்களிடையே பிரிவுகள், போராட்டங்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையை நீடிக்கவிட்டால், நமது சாகியம் முற்றாக அழியும் காலம் வெகு நேரமில்லை, என்பதை எவரும் மறக்க முடியாது.

ஆகவே, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? குடிவரையொருவர் குறை கூறிக் கொண்டிருப்பதில் எவ்வித பயனுமில்லை. எல்லாரும் ஒருமித்து எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் நம்மை அர்ப்பணிப்போம் வாருங்கள். அவர் ஒருவரே எங்கள் பிரச்சனையை நிரந்தரமாகத் தீர்க்கக் கூடியவர். அவர் ஒருவரே எமக்கு வேண்டிய நிரந்தரமான சமாதானத்தைத் தரவல்லவர். இறைவன் காட்டும் வழியிலே செயற்படுவோம்.

பேச்சுவார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்தோம். அகிம்சை முறைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டோம். இந்திய அரசின் உதவியை நாடினோம் - ஆயுதப் போராட்டத்தில் நம்பினோம். ஒன்றும் பயனளிக்கவில்லை. "உங்களால் ஆவது ஒன்றுமேயில்லை, ஆண்டவரால் ஆகாதது ஒன்றுமேயில்லை". என்றார் இயேசு பிரான்ஸ். ஒன்றுபட்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் வாருங்கள். நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கின நம் அனைவர்க்கும் தாழ்வு என்பதை மறவாதீர்கள்?

விண்ணுலகெய்திய

நல்லாயன்

வண. மார்க்கண்டு
தேவதாசன்.

ஒரு மலை சரிந்து விட்டது. மக்கள் குரல் ஒயவில்லை. மாட்சிமை மிக்க மாணிக்க ஒளி மறைந்து ஓர் மாதம் பூர்த்தியாகிவிட்டது. செத் தமிழ்ப் பண்பு நிறைந்து குருத்துவ வாழ்க்கை வாழ்ந்த - அடியான் ஓர் உத்தம ஊழியன் என்று அவரைக் கூறுவது அவருக்குச் சால்ப் பொருந்தும். "உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கிருக்கிறதோ, அங்கே உங்கள் இருகயமும் இருக்கும்" என மத் தேயு கவிசேஷம் கூறுவதுபோல போதகர் அவர்களுடைய பொக்கிஷம் தேவனுடைய இராட்சியத் திலேயே இருந்ததென்பதை அவருடைய வாழ்க்கையில் இருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

தபால் அதிபராக இருந்த வேளையில், தேவபணி செய்வதில் மிகவும் வாஞ்சை உள்ளவராக இருந்தார். அப்படி இருந்ததின் நிமித்தம் தனது பதவியை விட்டு விலகித் தேவ ஊழியத்திற்கு காஸ்டி எடுத்து வைத்தார்.

"நான் கர்த்தரை நோக்கிச் சத்தமிட்டுக் கப்பிட்டேன்; அவர் தமது பரிசுத்த பர்வத்திலிருந்து எனக்குச் செலிகொடுத்தார்" என்று சுந்தேசக்காரன் கூறுவது போல், போதகருடைய வேண்டு

தலும் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது.

போதகர் அவர்கள், தனது ஊழியம் செய்த காலத்தில்தான் சபைகளிலும், கிராமங்களிலும் மட்டுமல்லாது, வேறு பல இடங்களிலும் திருச்சபையின் திருப்பணி காகவும் கிராம மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகவும், அயராது உழைத்தார். அவரின் தன்னலமற்ற சேவையைப் பாராட்டாத மக்கள் ஏழாலைமில் இல்லையென்றே கூறவேண்டும். பொதுவாகக் கூறின், ஏழாலை மக்களின் ஏகோபித்த ஊழிய நண்பனாவார்.

"போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து" என்ற வாக்கிற்கிணங்க வாழ்ந்து காட்டிய உத்தம ஊழியன்தான் இவர். இவரிடம் காணப்பட்ட இன்முகம், நகைச்சுவை, நல்லறிவு, சீரிய பண்புகள் யாவும் கடவுளாத் கொடுக்கப்பட்ட கொடைகள். தேவன் அருளிய ஆவியின் கனி. அனைத்தையும் தன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த பக்திமான் என்றும் மிகையாகாது.

எனக்குப் பிறன் யார்? நான் யாரித்குப்பிறன்? போன்ற வினாக்களைச் சபை மக்களிடம் கேட்பது போதகருடைய உறுதியான சமயப் பற்றை வெளிப்படுத்தும் செயலாக அமைந்துள்ளது.

கடந்த ஆண்டு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த வேளையில் கூட இறைபணி

பற்றியும் சபைவேலைகள் பற்றியும் மிகவும் கரிசனையுடையவராகவே காணப்பட்டார். இவ்வாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், இந்தியாவில் சத்திர சிகிச்சை நடைபெற்ற மறுநாளே அவர் கேட்ட கேள்வி, "உயிர்த்தெழுந்த திருநாளன்று, எனது சபையின் திருவிருந்து ஆராதனையை நடத்துவதற்கு நான் போகலாம் தானே? என்பதாகும். பாரிய சத்திர சிகிச்சையின் பின் அவர் வாழ்ந்த ஐந்து மாத காலத்தில் அவர் ஆற்றிய சேவைகள் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்ட வேண்டும். சபை மக்கள், போதகரைச் சந்தித்து "ஓய்வு எடுங்கள் சில காலம்" என்று கூறும் போதெல்லாம், "நான் ஊழியம் செய்வதற்கான புதுப்பலனை தேவன் எனக்குத் தந்துள்ளார்" அவரின் நாம் மகிமைக்காக நான் ஜீவிக்க வேண்டும்" என்பார்.

ஏழாலைமில் இரண்டு திருச்சபைகளிலும் பகல்பராமரிப்பு நிலையங்களையும், கைத்தொழில் பயிற்சி நிலையங்களையும், ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டுவந்தார். கட்டுவனில் ஒரு கவிசேஷ நிலையம் அமைக்கவும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். ஏழாலை வடக்குத் திருச்சபையின் வரலாற்றிலே என்றும் இல்லாதவாறு இருபது அங்கத்தவர்கள் திடப்படுத்தல் பெற்ற ஒரு திடப்படுத்தல் ஆராதனையை வைகாசி மாதம் 14ஆம் திகதியன்று மிகச்சிறப்பான முறையில் நடத்தி வைத்தார். இவை தவிர, வேறு பல நன்மைகளையும் குறுகிய காலத்தில் நடத்தி முடித்தார். போதகர் அவர்கள், நல்ல சமாரியனாகத் திகழ்ந்தார், என்பதற்கு அவரின் ஊழியத்தின் கடைசி மாதத்திலே இடம் பெற்ற பல சம்பவங்கள் சாட்சி பகரும். தனது நோயையும் பொருட்படுத்தாது மிகவும் இக்கட்டான சூழ்நிலையில் அதிகாலை வேளையிலும் கூட மரணத் தறுவாயில் இருந்தவர்களையெல்லாம் மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றும் குறிக்கோளோடு தன்னுள்ள எல்லா உதவிகளையும் செய்துள்ளார். இத்தகைய உதவிகளினால் ஏழாலை வாழ் மக்கள் அவரை என்றும் மறந்து விட முடியாது. காரணம், அவரால் உதவி பெற்றவர்கள் இன்றும் உயிர்வாழ்கின்றார்கள். போதகருடைய கவிசேஷத்தைப் பரப்புவதே முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. உதட்டினால் மட்டுமன்றி தனது உடல், பொருள், ஆவி மூலமாகவும் கவிசேஷத்தைப் பரப்பினார். இறுதியாக, தனது சபையில் ஆற்றிய அருளுரையின் தொனிப்பொருள் "கவிசேஷம்" என்பதேயாகும்.

போதகர் அவர்கள் ஓர் சிறந்த விசுவாசியாகக் காணப்பட்டார். 1987 ஆம் ஆண்டு ஏழாலை வடக்குத் திருச்சபை ஆலயத்தை அண்டிய பகுதிகளில் வெடித் தாக்குதல் களினால் பலர் இறந்த வேளையில் தேவன் நம்மைக்காப்பார் என்ற விசுவாசத்தினால் ஆலயக் குருமனையை விட்டு வெளியேறுது இருந்தார், அவர் மரிப்பதற்கு ஒருவாரத்திற்குமுன், சபை வாலிபர்கள் சிலருடன் வவுனியா செல்லும் வேளையில் கிளிநொச்சியிலும் அண்டிய பகுதியில் கிளிநொச்சிக்கு அப்பால் வாலிபர்களுடன் செல்ல வேண்டாம் - இரும்புங்கள் என்று ஒருவர் கூறிய போதிலும் தேவன் நம்முடன் கூட இருக்கிறார் என்று கூறியப்பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். அவரின் விசுவாசத்தையே இச்செயல் வெளிக்காட்டுகின்றது.

எமது ஆதினத்தில் மிகவும் குறுகியகாலம் ஊழியம் செய்து

இறைவனால் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டபோதிலும், அவரின் ஊழிய காலத்தைப் பார்க்காது ஊழியத்தின் அளவைப் பார்ப்போமோனால் யாவரும் ஆச்சரியம் அடைவோம்.

போதகருடைய துள்ளல் நடை யையும், தோங்கும் தோன்பையும் வசீகரப்பள்ளகையையும் எளிதில் மறக்கமுடியாது. சுறுசுறுப்பு துணிச்சல், வேகமான தலையிடு ஆவியை அவரோடு கூடப்பிறந்தவை. தேவமகிமைக்கென்று போதகர் செய்த பணிகள், தேவதாசன் என்னும் நாமத்தில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

மக்களோடு கைத்துறைந்த தாசன் இன்று விண்ணுலகில் சங்கமமாகி விட்டார், அவரை நாம் சந்திப்போம்.

பிள்ளைகள் விழா.

யாழ். தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் திருமண்டலத்தின் 'பிள்ளைகள் விழா' இவ்வாண்டு ஜூலை மாதம் 22ம் திகதி முழுநாள் கொண்டாட்டமாக, வட்டுக்கோட்டையில் நடைபெற்றது. 21 சபைகளிலிருந்து 1200க்கு மேற்பட்டோர் இவ்விழாவில் பங்கு கொண்டனர். நன்றிசெலுத்தும் ஆராதனை வட்டுக்கோட்டைப் பேராலயத்தில் அநர் திரு. ஏ. ஜெயக்குமார் அவர்களின் தலைமையில் வட்டுக்கோட்டைத் திருச்சபை ஓய்வுநட்பாடசாலைப் பிள்ளைகளினால் காலை 9 மணிக்கு நடத்தப்பட்டது. ஆராதனையின் பின்பு ஒவ்வொரு சபையினரும் தத்தமது திருச்சபைக் கொடிகளுடன், தத்தமக்களை ஒதுக்கப்பட்ட வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரி வகுப்பறை களுக்குப் பவனியாகச் சென்றனர். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின், பெருமளவு பிள்ளைகள் கலந்து கொண்ட விழா இதுவாகும். இதனைத் தொடர்ந்து, சபைகளுக்கிடையே நடந்த பாடற் போட்டியில் முதலாம் பிரிவில் வட்டுக்கோட்டை - உடுவிற் சபைகள் முதலாம் இடத்தையும், தெல்லிப்பறை - மாணியாப்பாச்சபைகள் 2ம் இடத்தையும், பண்டத்திப்பு - சங்காணச்சபைகள் 3ம் இடத்தையும், பெற்றுக்கொண்டன. இரண்டாம் பிரிவில் அராலி - சண்டியிப்பாச்சபைகள் முதல் இடத்தையும் - காரைநகர் - ஏழாலை வடக்குச் சபைகள் இரண்டாம் இடத்தையும் அனவெட்டி - ஏழாலை கிழக்குச் சபைகள் மூன்றாம் இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டன. 73 பிள்ளைகள் மனன வசனம் ஒப்புவித்து ஆளுக்குத் தலா 25 ரூபாய் வீதம் பரிசாகப் பெற்றுக்கொண்டனர். 9, 12, 15, 18 வயதினருக்கான தனிப் பாடற் போட்டிகளில், '15 வயதுக்கு உட்பட்டோர், போட்டி'யில் வட்டுக்கோட்டைத் திருச்சபையிலிருந்து ஒருவருக்கும், ஏனைய வயதினரில் தெல்லிப்பறைத் திருச்சபையு் போட்டியாளருக்கும் பரிசுகள் கிடைத்தன. இறுதி நிகழ்ச்சியாகப் பரிசளிப்பும் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன.

இலவசப் பால்மா.

தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் யாழ் - ஆதின நெடுந்தீவுத் திருச்சபையில் இலவசப் பால் மா வழங்கப்பட்டது. திருச்சபையின் சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையம் பிள்ளைகளுக்கு உதவியாகும் பெற்றுக்கூடும் மற்றும் போஷாக்குறைவான குழந்தைகட்கும் இப்பால்மா விநியோகிக்கப்பட்டது. யாழ். தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் காரியதரிசி அஞ்சிதிர. ஏ. ஜெயக்குமார் அவர்கள் இந்த வைபவத்துக்குத் தலைமை தாங்க, ஊழியன் ரி. எச். வசந்தகுமார் பால்மாவைப் பகிர்ந்தளித்தார்.

"THE ECUMENICAL VISION OF THE REV. DANIEL POOR AND COLLEAGUES"

The leading article on the above subject in your issue of the 14th July, 1989 prompts me to add a few comments on Ecumenism in our midst. It is true and well known that there was a spirit of "ecumenism" among the early missionaries, both in the mission field as well on the home base in spite of the rivalries of different denominations to form missionary societies of their own such as the Church Missionary Society (CMS), the Baptist Missionary Society, the Wesleyan Methodist Missionary Society as against the more ecumenically founded American Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) and the London Missionary Society (LMS)—these two bodies being responsible for the First General Assembly of the General Union of the United Churches of South India in 1905 which ultimately led the way to the Church of South India in 1947.

Three of the Societies mentioned above viz: the CMS, the Wesleyan Methodists and the American Ceylon Mission (a part of the ABCFM) were active in Jaffna from the early 19th century and their missionaries used to meet at a monthly prayer meeting. These missionaries came from widely different traditions such as the American congregationalists, the Anglicans and the Methodists from England. Sir Emerson Tennent in his book "Christianity in Ceylon" published in 1850 makes this comment on the ecumenical spirit of the early missionaries in Jaffna:

"In all essential particulars the process adopted by the three missionary bodies in the province of Jaffna, the Americans, the church of England and the Wesleyan Methodists, has been the same in regard to their operations both as ministers and teachers. For thirty years, these good men have assembled periodically in a "missionary union" to combine the results of past experience, and decide on measures for the future. By this means the system has been almost one and the same. They have altogether avoided, in the eyes of the Tamils, the exhibition of controversial rivalry, which to some extent has impeded success of the missions amongst the Sinhalese in the South."

However, in spite of this spirit of ecumenism it was not as smooth sailing for the missionaries involved, as referred to in the article. Edward Strutt in his book "A Missionary Mosaic from Ceylon" published in 1913 records this:

"Dr. Reginald Heber visited Ceylon in 1825. He was then Bishop of Calcutta, and Ceylon was part of his immense Diocese. Some of the clergy who looked up to him as their Ordinary had their scruples about the "Monthly Meeting" (referring to the meetings of the missionary union). Was it quite right that episcopally ordained clergy should be fraternizing with Dissenters? There was extempore prayer used, yes by clergy and Dissenter alike; and even laymen were present and took their part both in prayer and counsel. They submitted the matter to the Bishop Heber for his ghostly advice. The good Bishop did not feel himself bound to advise absolute withdrawal of the clergy from these meetings; but he did feel bound to point out some of the grave perils attending them. The episcopally ordained clergy were reminded that they were inheritors of special apostolic grace and therefore had special claims upon the attention of men. They must be careful lest in the eyes of others or even in their own eyes, they seemed to place themselves on a level with those whose call to the ministry had been less regular, though their labours might be no less sincere. To guard against this awful peril he urged strict adherence to external ceremonies, and canonical observance. Whilst not entirely withdrawing themselves from nonepiscopal missionaries, they were to cultivate closer relations with episcopally ordained (army) chaplains (who were not missionaries at all)..... to think that the hand which penned the familiar lines we often sing should

thus have laboured to erect barriers between fellow servants of Christ on the Mission field!"

There is a view that these monthly prayer meetings ceased to exist or lost enthusiasm after the visit of Bishop Heber to Ceylon. Church and Mission were divided in their attitudes to ecumenism. This was the dilemma that the missionary bodies and churches faced ever since the modern ecumenical movement took shape. Even at the well known World Missionary Conference of the Edinburgh 1910, a service of Holy Communion was not possible. Cooperate prayer was conducted very sparsely and the singing of the Doxology spontaneously with all the delegates standing at the end of the conference in response to the only resolution made at the conference that there shall be a Continuation Committee to carry on the affairs of the Conference has been referred to as a great spiritually rewarding event and experience ecumenically! (Even the singing of the Doxology together by representative Christian leaders was considered such a rare event then!) This conference and the subsequent conferences very tactfully kept out of their discussions matters of doctrine, Faith and Order and it was as late as 1961 that the International Missionary Council (IMC) and the World Council of Churches merged into one Ecumenical movement. It has always been traditional and safe for the established churches to designate matters of popular Christian fellowship, ecumenism, courtesies and consultations to lay movements such as Bible Societies, Missionary Unions or Christian Unions.

200 years of such formal nodding courtesies by such Societies and Unions have not taken us very far in this country in true ecumenism while the courageous action of the established Churches in South India led to a visible union taking us closer to the ecumenical reality.

Those of us who participated in the Seminars, Bible Studies and Social functions and celebrations of the Daniel Poor Birth Bicentenary experienced ecumenism in a relevant context with the participation of Churches and Church representatives, (not just missionary societies or unions,) from India, Korea, the Christian Conference of Asia and the World Council of Churches, and the Roman Catholic and Protestant churches in Sri Lanka. If not for the prevailing conditions the participation of a wider ecumenical family would have been possible from within and without the country. This was in many ways a great tribute to the Ecumenical spirit of Daniel Poor and his colleagues. The mood today is more encouraging than some decades ago. There is more inter-denominational acceptance and participation of churches in the consecration of bishops, in theological and other consultations, in the exchange of pulpits of churches, in inter-communion, in a wide range of worship services even including Roman Catholics, in the use of each other's church buildings for Worship and weddings and in the use of burial grounds and also in the free and spontaneous mingling of Christians on many occasions without too much thought of their own denominational roots. The Tamil churches abroad and outside Jaffna in Sri Lanka are good examples of a spirit of ecumenism in the modern era, where members from widely differing church traditions meet for worship and communion.

I am therefore not as pessimistic as your article portrays that the ecumenicalship in this country is in the doldrums. Just as in the early missionary age when good and revered missionaries and bishops differed very much in the demonstration of ecumenism, we are still bound to have such ecclesiastical problems which in many ways have been minimised. The grassroots Christians seem to be more ecumenically minded than ever before. In the past, missionary co-operation led to a more mature ecumenism of the churches entering into discussions on Faith and Order. Only one of the five or six established churches in Ceylon negotiating for Church Union voted unanimously for the Union. Unless we work for such unanimity within our own churches, there can be no real ecumenism. The age of missionary co-operation is over. It must lead to something more tangible and permanent and our formal fraternising efforts in Christian or Missionary Unions and such Societies is no substitute for the true unity of the Churches that have come of age. The larger vision of the churches in meeting the needs of the OIKOUMENE—the whole inhabited earth—should not be unnecessarily delayed by superficial formalities. The urgency of the tasks before the churches in this forlorn country should help us to revive our endeavours for a more visible unity.

RAJAN KADIRGAMAR.
Christian Theological Seminary,
Chunnakam.

A Group at the Fellowship Tea at the DANIEL POOR Function.